

Vuosi Luokkasodassa

Kirj. Tehtalainen

AJAN ikuisuudessa on jälleen sivuutettu pieni määrähetki, jota sanomme vuodeksi. Maapallomme on tehnyt matkansa auringon ympäri. Tuolla matkalla mennyt aika maailmankaikkeudessa ei merkitse sanottavasti mitään.

Tämän planeettamme yhteiskunnallisessa elämässä se sitävastoin merkitsee äärettömän paljon. Meille ihmisille, joiden aine-muodon ikä on niin lyhyt, merkitsee jokainen hetki mielestämme hyvinkin paljon. Mutta niin paljon kuin me hetken otaksummekin itsellemme merkitsevän, emme me työtätekevät ihmiset sittenkään tämän kirjoittajan mielestä arvioi hetkiämme kyllin kalliiksi.

Elämme toisten hyväksi luokkana. Tämä mahdollisesti saattaa meidät välinpitämättömiksi arvioimaan aikaamme niin kalliiksi kuin se tulisi arvioida. Mutta kun muistamme, että olemme jokainen hetki sodassa, luokkasodassa, tulisi meidän hyljätä välinpitämättömyys aikamme arvoa mitatessa. Mitä sanoisimme sellaisesta sotilaasta, joka taistelurintamalla ei ottaisi huomionsa jokaista hetkeä, joka hänellä on käytettävänä. Hän olisi huono sotilas, pian kaatuisi vihollisen toimesta, jotka tarkasti hetket mittaisi.

JA kuitenkin me työväenluokan jäsenet olemme taistelurintamalla, jossa minuutit todellisuudessa merkitsevät vähintään yhtä paljon, kuin ne merkitsevät sotarintamalla olevalle sotilaalle. Mikään armeija ei kestäisi heikompaakaan vihollista vastaan taistellessaan kuin mitättömän hetken, jos se olisi aikaan ja taisteluunsa nähden niin välinpitämätön kuin meidän luokkamme on yhteiskunnallisessa luokkasodassa. Mutta me olemme koko luokkamme huomioonottaen järjestymätön armeija, vailla yhtenäistä sotasuunnitelmaa, yhtenäistä taistelutapaa, jo-

tävastoin vihollisemme kapitalistiluokka on järjestänyt armeijansa tieteellisen suunnitelman mukaan, käyden sotaa meitä vastaan yhtenäisen ymmärryksen alaisena. Sille merkitsee vuosi, kuukausi, viikko, päivä ja tuntikin sangen paljon. Vihollisemme tuskin milloinkaan "myöhästyy" käyttämästä tilaisuuksia hyväksensä, kun on kysymys hyökkäyksestä. Se ei ole välinpitämätön aikaan nähden. "Aika on rahaa," on sen tunnuslause. Luokkasodassa se osoittaa tarkoin noudattavansa tuota tunnustansa.

Ja mikään sota ei ole niin raakaa ja

veristä, kuin jokapäiväinen luokkasota. Missään sodassa ei murhata niin paljon miehiä, naisia ja lapsia, kuin jokapäiväisessä luokkasodassa. Missään sodassa ei haavoiteta, myrkytetä kaasuilla, kemiallisilla aineilla ja erinäisillä taudin pasilleilla niin suunnattoman suuria ihmisjoukkoja, kuin jokapäiväisessä luokkasodassa. Nälkään, viluun ja kurjuuteen ei myöskään tapeta missään sodassa niin paljon ihmisiä kuin luokkasodassa. Luokkasodassa tehdään enemmän orpoja, leskiä ja avuttomia ihmisparvoja kuin missään kauheimmassakaan kapitalistien liikevoiton aiheuttamassa kansojen välisessä ihmis- teurastuksessa on milloinkaan tehty.

Kauhea on kansojen välinen militaristinen sota. Mutta monin verroin kauheampi on jokapäiväinen luokkasota, jota tässä yhteiskuntajärjestelmässä ollaan pakotetut käymään jatkuvasti, yöt ja päivät, kesät ja talvet, aikakaudet toistensa jälkeen.

Olemme vuoden vaihteessa. Päättäneen vuoden aikana luokkasodassa menettämistämme luokkamme jäsenistä ei meillä ole tarkkoja tilastoja. Mutta hirvittävä on menetyksemme ollut, sen tiedämme entisestään. Viimeisimmät työtapaturma tilastot, joihin ei sisälly varsin kaikki valtiot Yhdysvalloissa, ja vain kaivostapaturmat muutamista valtioista, osoittavat luokkamme menettävän vuosittain noin 1,688,000 jäsentä haavoittuneissa ja noin 10,600 tapetuissa. Tämä tarkoittaa, että teollisuustapaturmien kautta menetimme viime vuonnakin luokkasodassa lähes kolmekymmentä jäsentä jokaisen vuorokauden ajalla tapetuissa ja noin 4,625 haavoittuneissa.

Tähän eivät sisälly ne miljoonat, jotka menetimme teollisuustautien, nälän ja kurjuuden runtelemina, jotka turmiot johtuvat yhtä varmasti riistojärjestelmän aiheuttamina kuin suoranaiset teollisuustapaturmatkin. Eivät sisälly näihin tilastoihin myöskään ne miljoonat pienokaiset, jotka järjestelmästä johtuvan kurjuuden murtamina vaipuvat elonsa ensi vuosina manan majoille; ne äsken syntyneet, joita suurten ja pienten kaupunkien takaovilta korjataan sadottain tuntemattomien hautaus-

maille joko suoraan tai orpolasten hoitoiden välityksellä, kun yhteiskunta on heidät leimannut huorikakaroiksi ja äitinsä portoiksi, joilla ei pidä kunnan kansalaisen arvoa oleman.

Mitä muuta kuin luokkayhteiskunnan uhreja ovat ne köyhälistön pienokaiset, joita New Yorkissa kuolee 93 kutakin tuhatta syntynyttä kohden, samalla kertaa kun yleensä lasten kuolevaisuus tuossa kaupungissa on vain 63 kutakin tuhatta syntynyttä kohden. Mitä muuta kuin luokkayhteiskunnan uhreja ovat ne lähes 200,000 työläistä, jotka vuosittain kuolevat sydäntauteihin Yhdysvalloissa. Eivät he saa sydäntautiaan sydämen liiallisesta rasvoitumisesta, kuten tuon taudin yleensä selitetään johtuvan, vaan pikemminkin päinvastoin rasvan puutteesta, joka johtuu siitä helvetillisestä raadannasta, jonka alaisena työläiset tässä maassa teollisuuksissa ovat. Voimme liioittelematta sanoa, että kapitalistinen järjestelmä kauhuineen on suoranainen syyllinen koko työtätekevän ihmisaineksen suuren enemmistön enenaikaiseen kuolemaan.

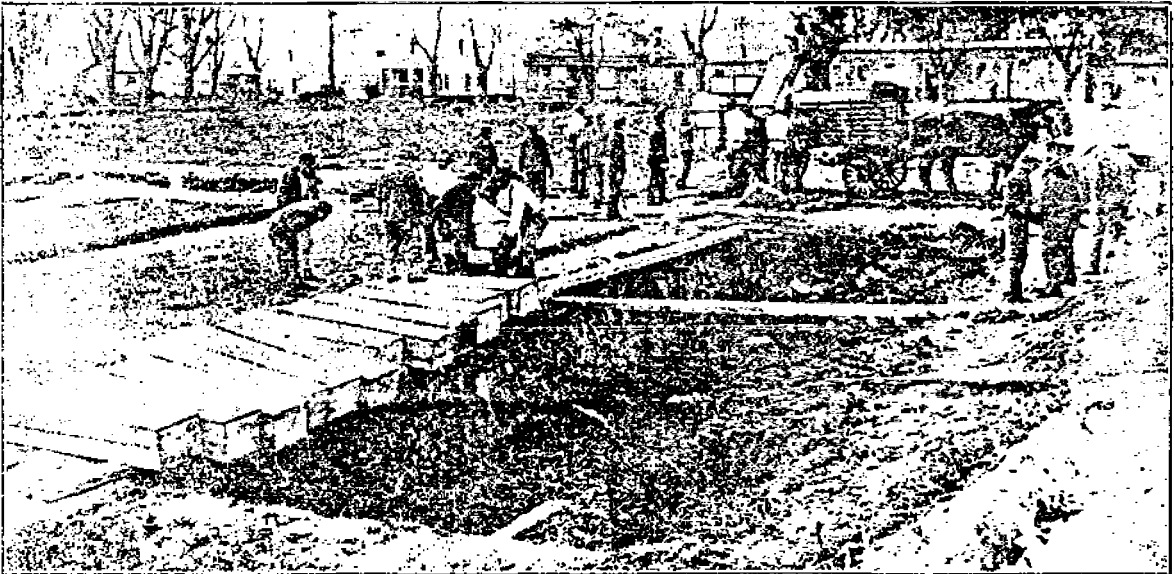
Tämänlainen on tilipäätös meidän puolellemme tämänkin vuoden vaihteessa. Samaa se on osoittanut tuhansia vuosia. Aina on sorretun liha ja veri ollut alapuolella savenpalan arvon. Mitä mahtavimmaksi rikkaudet omistajien käsissä ovat kasvaneet, sitä vähemmän niiden luojista on välitetty näiden omistajien taholta. Niin oli jo muinaisten Faaraoiden ajoilla, niin on tämänpäiväisten teollisuus- ja rahakapitalistien ajoilla. Yhdysvaltoja kutsutaan maailman rikkaimmaksi kapitalistiseksi maaksi. Jo v. 1925 tapettiin tämän rikkaimman maan teollisuuksissa vuosittain 76.2 työläistä 100,000 asukasta kohden. Me tiedämme, että tuona vuonna, samoin kuin tänä alkavana vuonna, ei varsinainen teollisuustyöväestö muodostanut maan asukasluvusta kuin noin 40 pros. tai alle siitä. Saamme siis sanoa, että tuo 76.2 työläistä tapettiin kutakin 40,000 tuhatta työläistä kohden. Muissa maissa, joista ei ylistellä, että ne olisivat maailman rikkaimpia, ei työläisten surmaaminen ole näin suurta. Canadassa mainittuna vuonna tapettiin teolli-

suudessa 56.5 työläistä 100,000 maan asukasta kohden, Norjassa 39.6, Englannissa 34.1, Belgiassa 28.3, ja niin alaspäin.

Tämän kirjoituksen yhteyteen liitetyssä kuvassa näemme pienen vilauksen siitä uhrijoukosta, joka tämän yhteiskunnan povessansa kantaman kurjuuden painamana kulkee ijäisyyden maille, jättämättä tuskin minkäänlaista tilastoa jälkeensä. Kuva on Yhdysvaltain rikkaimmasta ja loistavimmasta kaupungista, New Yorkista, ollen otettu tavallisesta, jokapäiväisestä näystä "tuntemattomien ja nimettömien" hautausmaalla. Päivänä, jolloin kuva on otettu, on neljäkymmentä neljä laatikkoa peitetty yhteen kuoppaan. Nämä ovat niitä kodittomia rikkaan yhteiskunnan lapsia, joilla ei ole kuhun päänsä kallistaisi. Heidän täytyy kuollakin tun-

liin kuolleet. Sellaista on tämä joukko. Esivallan palvelijat keräävät heitä päivittäin kuin kadunlakasijat keräävät roskaa. Heidät kuljetetaan "kodittomien ja nimettömien" ruumishuoneille, joissa vangit tekevät karkeista, höyläämättömistä laudoista laatikoita, asettaen löydetyt niihin sellaisissa pukimissa, mihin esivallan palvelijat ovat heidät "tarkastuksen" jälkeen ni, jättäneet. Lyötyään nauloilla laatikot kiinni, kuljettavat vangit niitä "tuntemattomien" hautausmaalle, jossa toiset vangit ovat sitä ennen kaivaneet määrätyn suuruisen kuopan, johon he vartijain kivääripiippujen ohjaamina nämä laatikot heittävät ja peittävät.

Kukaan ei kysy, kuka missäkin laatikossa lepää, kenenkään poskelle ei valahda eron tuottaman surun kyyneltä, kukaan

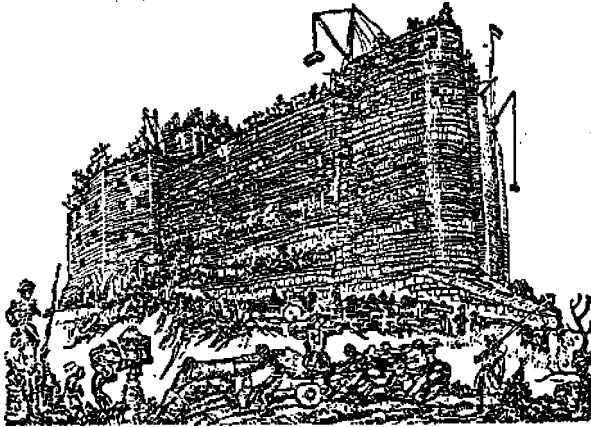
Vangit hautaamassa tuntemattomia yhteiskunnan uhreja

temattomina kadulle tai esivallan virastojen kellareihin. Tämän haudattavan joukon muodostaa äskensyntyneet lapset, joita on löydetty kuolleina takakujilta; tuntemattomat naiset, jotka ovat menehtyneet kurjalisto-osien käytävillä; nimettömät miehet, joita on löydetty työvälitystoimistojen läheistöiltä nälkään kuolleina; vanhuksat, jotka eivät ole enempää jakaneet kivikatuja mittailta, vaan nukahtaneet johonkin puiston penkille viimeiseen uneen; ja viimeksi hallituksen myrkyttämään ja porvarien kauppaamaan alkoholi-

ei heitä tässä rikkaassa yhteiskunnassa kaipaa, joka osaisi tänne tulla. Jossain voi olla äiti, isä, lapsi, siskoja ja veljiä tai tovereita, mutta esivalta pääsee paljon helpommalla, kun ei turhia utele. Sielöhän on tilaa ja lautalaatikko ei maksa paljon, kun se tehdään samoin kuin hautakin, pakkotyöllä.

Tämänlaisten kuvien katseleminen ja tämänlaisten asioiden mieliin palauttaminen näin vuoden vaihteessa ei liene erittäin toivorikasta. Mutta vain pettymyksiä seuraakin, jos asetamme liikoja toi-

voja kapitalistiseen järjestelmään. Terveellisempää on nähdä asiat todellisuudessa kuin verhottuina. Edullisempaa on itsellemme katsoa elämän kirjaan ja lukea sen mustimmatkin luvut, kuin mitata maailmaa omalla yksilöllisellä olotilallamme, varsinkin jos se sattuisi juuri tälläkertaa olemaan mielestämme vailla huutavimpia epäkohtia. Kapitalistien toivotus hyvinvoinnista ja varallisuudesta saattaa tuottaa tuloksia luokkatietoisiksikin lukeutuvien työläisten keskuudessa, milloin unhoitetaan koko luokkayhteiskunnan sisällä käytävä jatkuva kamppailu ja sen tuhoisa seuraus työväenluokan riveissä. Tuon toivotuksen tarkoitus on taannuttaa

työväestöä, etupäässä niitä, joiden elämässä ei huutavimpia epäkohtia itse mielestään ole. Heihin se pystyy, nälkäisiin ei. Ja seuraus on se, että tämä taantumus astuu nälkäisten, kapinallisten työläisten pyrkimysten tielle. Ei kannata yrittää, sanotaan, vaivat vain saa palkkaseen; turhaa on innostua, kirotta ja kapi-noida; suotta uhrata voimia taistelukuntoisuuden edistämiseksi, järjestön rakentamiseksi; yritetään elää vain hissukseen, omiin nimiimme kunnes tulee se aika, että kaikki heräävät. Ja niin tehdään vuosikatsauksia, merkataan tappioita luokkamme tiille vuosi vuoden jälkeen. Toimitaan se mitä toimitaan "yleistä hyvää" edistäen. Yritetään muodostaa toiminnasta "kansan toiminta," "kansan liikettä," johon kiintyy koko kansa sen ylevän riennon, taiteen ja tasa-arvoisen seuraelämän vuoksi. Puhutaan kasvavan sukupolven suojelemisesta, sen siihen tai tähän kulttuuriin innostamisesta, pois jokapäi-

väisen arkielämän totuuksista johonkin joustavista lihaksista ja urhoollisista sie-luista muodostuvan pyramiidin huipulle. Koko kansa antaa suosionsa. Se on viehättävää, ei kaippaa uhrauksia, ei teollisuusjärjestöjen rakentamista, ei luokkavihaa — ei mitään "raakaa," "sivistymätöntä." Tehtaiden porteilla luokkataistelun sanoman levittäminen, tai työmaalla yhteistunteen lietsominen ei herätä yleisön suosiota, kätten taputusta.

Ihminen onkin taipuvainen hyväksymään vain sen, mitä hänen mielensä haluaa ja mitä hän toivoo. Kapitalistiluokan kasvatustyö työväestön mielipiteiden muokkauksessa muistaa noudattaa tätä sääntöä. Luokkasodan alaston olemus, sen kylmät totuudet, ovat epämieluisia, niitä ei haluta käsitellä. Jotain mieluisampaa pikemmin. Yksilöllistä viehätystä ja rauhaa, vaikka se olisi kuolinrauhaa, etsitään ja senmukaisessa toiminnassa viihdytään. Suurin ansio tästä on luet-tava kapitalistisen kasvatustyön tiille. Ja ainoa menetelmä sitä vastaan on työväenluokan jokapäiväisten elämäkysymysten esillevetäminen sellaisina kuin ne todellisuudessa ovat. Sivuseikat toisarvoiseen asemaan. Yhteiskuntataloudellisessa elämässä, kuten olemme edelläolevasta katsauksestamme havainneet, on riittävästi maaperää luokka-agitatsionkylvön tekemiseen ja ellemme siihen maaperään kylvä, on kylväminen turhaa. Ottakaamme tuleva vuosi vastaan siinä vakaumuksessa, että käytämme sen ajan kohdistaksemme energiamme ainoastaan omaa luokkaamme hyödyttävien asioiden ja elämäkysymysten edistämiseen ja luokka-etumme mukaiseen työskentelyyn, kasvatustyön ja voimamme järjestämisen tehoistamiseen. Järjestömme I. W. W. liitto tarjoaa meille innostavan työvainion. Sen opin mukaisen luokkataistelusanoman levittäminen ja taistelujärjestön rakentaminen pitäisi kiinnostaa jokaista palkkatyötä tekevää miestä ja naista. Siinä työssä saatamme vielä menettää paljon ja vuosikatsauksemme voivat osoittaa yhä uusia uhrauksia, sillä yhteiskuntataloudellista kehitystä ei voida kiertää, mutta sitä voidaan edistää ja se on velvollisuutemme.